

La tribuna

Com que no hi puc ser jo, que ningú hi sigui

Avui el País, com aleshores, necessita un Govern fort i una cohesió al si del Consell General

GERARD
Bàrcia

Després de tots els acostaments intentant pactes que han resultat fallits, i dels anuncis de vot negatiu, tant sí com no, al Pressupost de l'Estat per a l'exercici 2010, ara, per arreglar-ho, se'ns demana un programa de govern, com si no en tinguéssim cap.

HE DE CONSTATAR que continua subsint una classe política que en el seu dia va tenir gran rellevància, els components de la qual són diversos: uns s'erigeixen en pares de la Constitució, els altres o les altres s'erigeixen en grans empresaris o terratinents, i els altres simplement voldrien reviuire moments de glòria política passats i fer funció d'indispensables, i, a més somien que, quan arribi l'apocalipsi, se'ls anirà a buscar a casa i se'ls demanarà, si us plau, que ens salvin a tots. De ben segur a tots ells tant les institucions polítiques com la societat civil en general els reconeix el paper transcendent que van tenir en el seu moment.

Ara bé, el temps ineludiblement passa per a tothom, i també les oportunitats, i avui el País, com aleshores, necessita un Govern fort i una cohesió al si del Consell General per poder votar les lleis adients, i dotar el Govern d'un pressupost perquè pugui fer funcionar i prosperar el País.

No trobo correcte que tots aquests polítics que, repeteixo, en el

seu dia, van ser cabdals per a la modernització del País, avui els uns més o menys integrats en uns partits, i els altres en unes plataformes que per cert en cada elecció canvien de nom, però on sempre van a parar tots els empenyats o enfadats amb tot i tothom, amb el pretès argument de tenir la raó absoluta o la ciència infusa, alguns cops de manera descoberta, i altres de manera velada, fins i tot de vegades mitjançant mercenaris polítics, permanentment busquin cinc potes al gat; i per vies més o menys camuflades pressionin i exigeixin als polítics electes que pertanyen a les seves respectives formacions de practicar un bloqueig sistemàtic amb relació a tot el que prové del Govern o del Grup Parlamentari Socialdemòcrata.

Hem de ser conscients que el context internacional té mancances i problemes conjunturals, però que a més el nacional en té d'estructurals; i que hem de poder i de saber reaccionar a temps. Malauradament,

Hem de ser conscients que el context internacional té mancances i problemes conjunturals

aquests expolítics, algun dels quals s'autoatorga la condició de prohóm, no s'adonen que estan fent perdre un temps preciós al País, perquè cada dia que passa sense que el Consell General, a proposta del Grup Socialdemòcrata, pugui tirar endavant les reformes profundes i estructurals que Andorra necessita, bàsicament en l'àmbit de l'acostament amb Europa i de la reforma fiscal, és un dia perdut i no recuperable. És com la son. És acceptable i legítim que les forces polítiques, o plataformes, que els ciutadans no van legitimar per governar puguin discrepar de la força majoritària; i també és

democràtic que aquesta discrepància es tradueixi en esmenes als projectes que presenta la majoria; si cal, per a millorar-los.

EL QUE NO és acceptable, ni legítim, ni democràtic, és que es forcin bloquejos; perquè per més distants que es pugui estar de la filosofia i del programa socialdemòcrata que, no es pot oblidar, ha rebut el vistiche de la majoria de ciutadans andorranos, cal ser capaços de reconèixer que no només totes les propostes no són escabellades, sinó que són assumibles; i que amb l'aportació i la contribució de tots per la via de les esmenes que corresponguin, es poden obtenir unes lleis encara més eficaces, eficients i duradores.

Per més que a tots ens agradaria aturar els rellotges i poder tornar a reviuire temps passats en els quals vam tenir grans protagonismes, això no és ni serà possible; i, per tant, cal aconsellar a les formacions polítiques que tenen com a mínim

amb una dotzena de velles glòries per parròquia que s'esforcin a fer la pedagogia necessària perquè aquest viscut, passat, i per tant, aquesta experiència, en lloc de convertir-se en el «com que no hi puc ser jo, que ningú hi sigui» doni pas a unes aportacions ponderades pel viscut i pel seny, a l'hora de fer una transició tan important com la que ens toca afrontar i haurem de viure en els propers mesos, governi qui governi.

Tot i ser un petit País, on bona part dels nacionals per una via o per una altra participa de la vida pública, no hem de caure en la temptació de convertir la política en un joc en el qual «com que no guanyo, m'enfado, no jugo, i, a més, ho trenco tot».

Crec que el Partit Socialdemòcrata i la seva gent estem en condicions de demanar, i, si molt m'apuren, d'exigir, del conjunt de les forces polítiques, socials, empresarials i econòmiques, que ens donin les mateixes oportunitats que s'han donat anteriorment a altres governs.

A la fi i al cap, quatre anys aviat són passats; i si el balanç de les nostres polítiques no és satisfactori, els mateixos ciutadans que en el seu dia ens van atorgar la confiança per exercir la responsabilitat de govern, ja ens la retiraran.

No seria just i raonable que, per la via de maniobres d'excepció, com funcionaments per dotzenes parts, se'ns vulgui acorralar, i, per aquí, començar a bloquejar el funcionament de l'Administració central, per acabar rebutjant per vies soterrades l'obtenció de l'homologació d'Andorra dins del context internacional, actuant fora de normes, i fent prova de poca maduresa política. ■

Membre del Comitè Executiu del PS.
redaccio@andorra.elperiodico.com